

AMOR al Quadrat

Per sort encara tenia 3 dies, 12 hores, 53 minuts i uns pocs segons, per poder fer volar la meva imaginació i inventar una: "Malaltia- Excusa", molt i molt greu, que m'exclogués d'haver de fer l'examen més odiós, vergonyós, matusser i desastrós...de tota la meva vida.

L'examen del professor Horaci, era el més temut de tot el trimestre, el qual se sentia tan i tan pagat de si mateix, que el que en realitat li agradava no era ensenyar i corregir sinó desplaçar el seu retolador de color vermell, per tot l'examen, fent aparèixer el seu particular Picasso. Per una petita errada, ell dibuixava i es recreava amb una: "ERRADA!". Amb lletres grans i majestuoses.

Vaig inventar i inventar mil excuses, és més, a l'hora de gimnàstica vaig aconseguir l'excusa més inversemblant, quan en intentar saltar el poltre, em vaig esclafar contra una paret... bé no literalment, hi havia un matalasset, però el fet és el fet. En un altre moment, m'hagués trencat un braç o com a mínim hagués tingut una dislocació d'algun dit, pel contrari, em vaig fer mal a la mà esquerra! (mà oposada amb la què escric).

Així, que poc a poc, es van anar movent les agulles del rellotge, van anar passant els dies, i va arribar el dia, era a segona hora del matí. Així que no tenia més remei que presentar-me al remaleït examen.

Les mans em suaven, tota jo tremolava, m'estava jugant aquella assignatura a una sola carta. Tic, tac, tic, tac, tic, tac: les deu!

Es va obrir la porta molt a poc a poc... jo vaig mirar a la taula amb la mirada perduda. I just quan la meva resignació va arribar a la seva culminació, va passar.

Es va veure una sabata de pell de cocodril, era la professora Josefina que venia a explicar-nos que el pobre professor Horaci (paraules seves no meves), aquell mateix matí havia caigut per les escales, i semblava que amb la caiguda s'havia trencat la tibia, el peroné i la pelvis.

No va faltar ni un minut, perquè el repel·lent Oriol, aixequés la mà i digués amb to d'espant :

– On està ingressat? El podem anar a veure...?

Anar a veure'l !? Però què diu, si és el professor més desagradable de tots els temps!

(Per suposat, no ho vaig dir.)

Quan la meva professora ja se n'anava, jo vaig pensar i sense voler vaig exterioritzar...

– Per quan temps té?. (Jo creia que en cosa de dues com a màxim tres setmanes, ja el tornaríem a tenir per aquí.)

Em va dir:

– Suposo que per més de dos mesos.

– Llavors tindrem un/una substituta? (I seguríssim que serà millor, perquè pitjor... IMPOSSIBLE!)

– Home, mira, ara queden dues setmanes, després hi ha Nadal que són dues setmanes més i el primer mes, són tot recuperacions. Suposo que no.

Això era fins i tot millor que una substituta, dos mesos sense matemàtiques.

Simplement al·leluia!

Al dia següent, vaig rebre la primera d'una tirada de notes.

Era un dimecres qualsevol, quan em vaig dirigir com cada dia al meu armariet i mentre palpava buscant els llibres de física, la sorpresa em va envair, quan la meva mà va detectar un sobre intrús. Llavors, vaig córrer a obrir-lo. Què podia ser? Una carta d'amor? Una invitació a una festa? O potser era alguna nota per els pares?.

Unes lletres clares i estilitzades sobre un paper vermell, desxifraven el misteri.

"Tempus Fugit" i al costat una operació matemàtica:

$$\frac{x^2}{x-1} : \left(\frac{1}{x} - \frac{1}{x-1} \right) = -68.921$$

Automàticament vaig donar una volta sobre el meu mateix eix, observant el meu voltant i preguntant-me qui podia haver deixat aquella nota allà dins. Però no hi havia ningú sospitós, res fora del normal. Durant l'hora de física, em vaig dedicar a resoldre l'operació, em donava 41.

L'endemà era dijous, i per tant a la cuina de l'escola hi hauria bacallà a la llauna, vaig córrer per ser la primera, ja que volia gaudir de més temps per assaborir-lo. Quan em disposava a rondinar per que la meva safata estava bruta, em vaig adonar que no era brutícia sinó una nova nota. Aquesta deia:

"I see you" i una altra operació matemàtica:

$$\frac{\left(\frac{x-3}{x-3} \right)^2 \frac{x}{x^2} \frac{x+3}{x+2}}{1} = \frac{1.672}{1.763}$$

"Et veig". Això és el que tothom llegiria. Però jo sabia molt bé a què es referia. No era el significat literal, era molt més profund. Feia només tres dies, havia sentit aquelles mateixes paraules.

Les havia sentit en una pel·lícula preciosa. Consistia en un codi entre els enamorats, significava que es veien, s'entenien i s'estimaven. Jo en canvi, ni veia, ni sentia, ni res de res... cada cop estava més confosa.

Vaig apartar ràpidament la plata de menjar, em vaig apoderar d'un bolígraf i com un linx, vaig començar a calcular els números i a fer l'operació. Un altre cop 41.

Què volia dir-me? Quin era el sentit d'aquells nombres? Dues vegades 41?. A què es devia?.

Amb els milions de preguntes que tenia jo al cap, el que menys volia era escoltar a l'avorridíssim professor de socials, Ramon, que estava explicant una cosa que jo ja havia après i aquest, en adonar-se que no estava prestant tota l'atenció que normalment presto, em va reptar amb la mirada, mentre pensava ràpidament en alguna pregunta que jo no sabés respondre:

- Sara! suposo que tot el que estic explicant tu ja ho saps...(vaig assentir amb el cap)
- Molt bé, doncs segur que no et costarà gens explicar-nos alguna cosa sobre Calder, veritat?

En aquell precís instant, vaig fer una ràpida passada per totes les lletres del llibre, adonant-me que jo no estava en aquella pàgina. Res de Calder, en la meua pàgina hi havia una fotografia d'un home vestit de romà!. Així que recordant altres anys vaig afegir sense dubtar:

- Sí, professor Ramon, va introduir un nou moviment i va incorporar l'escultura cinètica.

Va arrufar el nas i va arronsar els llavis em va mirar fixament i va afegir:

- Bé, però un altre dia estigues més atenta.

Buuf! Em vaig alegrar moltíssim, que la professora d'art de l'any passat pensés que era una artista i m'ensenyés l'art actual. Tema que ara estem fent.

Una vegada passat això, em vaig tornar a endinsar en els meus pensaments.

El dia següent, després de l'hora de gimnàstica en què la professora em va preguntar com anava la mà ... (que feia poc m'havia esclafat) em va dir que si no volia, no fes classe.

Jo vaig negar amb el cap i li vaig dir que no hi havia cap inconvenient (ara que fem vòlei! Qualsevol si resisteix, a veure com els altres gaudeixen d'aquest meravellós joc), però quan intentava tornar una pilota amb tota la meua energia, no em vaig adonar que li vaig donar amb la mà esquerra i va fer un "crec" que no em va agradar gens, i poc després es va començar a inflar. La professora espantada va córrer cap a mi i va manar que anessin a buscar gel.

Una vegada assegurada a terra, amb la mà embolicada, vaig notar que entre el gel i la meua mà, hi havia alguna cosa. Vaig destapar la meua mà i... sorpresa!, una altra nota:

"No llores por haber perdido el sol, pues las lágrimas te impedirán ver las estrellas".

I al costat, hi havia una altra operació matemàtica:

$$\left\{ \begin{array}{l} \frac{2a}{a-3b} - \frac{3b}{a+3b} - \frac{a^2}{a^2} + \frac{3ab+18b^2}{-9b^2} = -\frac{19}{40} \\ a+b=84 \end{array} \right. \quad N$$

Aquest cop donava 42 (tan la lletra "a" com "b") i què devia voler dir aquesta N!? vaig rumiar i rumiar sobre aquesta N i vaig tenir la idea que segur era el nom del noi que m'estava gastant la "broma". Vaig començar a escriure noms mentalment, Nicolàs, Noël, Normand, Nil...

Però només hi havia dos noms que reconeixia, Nico i Nil, el problema és que tots dos eren amics del meu germà petit i tenien uns deu anys, així que vaig desestimar la meua estúpida idea.

A la sortida de l'escola, vaig arrencar a córrer per agafar l'autobús, que s'escapava. Per sort després d'avançar a 5 o 6 vianants, vaig poder pujar-hi a temps.

Vaig treure la targeta del bus i mentre marcava, una nota va caure del meu moneder a terra. Vaig fer una repassada ràpida a tot l'autobús (per veure qui m'estava mirant) i després amb una "súper tranquil·litat" fingida, vaig agafar el meu llibre i molt a poc a poc (o com a mínim a mi m'ho va semblar) vaig agafar la nota que continuava al terra. Una vegada ja la tenia a les meves mans, no vaig poder dissimular més la meua pressa per descobrir el nou missatge. De cop, vaig sentir com els nervis s'escampaven i recorrien tot el meu cos. Per fi la nota ja estava desplegada.

Una operació matemàtica, i al costat una línia.

$$x - \sqrt{25 - x^2} = X^2 - \sqrt{9}$$

Llegir ens fa més lliures, Som-hi!

Bé, no tenia ni la més mínima idea a què es referia, però el que estava molt claret és que jo continuaria avançant per llegir el meu llibre... Només em quedaven unes 15 pàgines per acabar!

Vaig avançar, vaig obrir el meu llibre i allà estava una altra nota, aquesta es trobava en un petit sobre de color blau.

Una altra operació matemàtica i al costat posava.

$$\begin{cases} 3x - 2y + 4z - 55 = -e^i \pi \\ -x + 4y + 2z = 30. \\ \frac{4x}{3} - \frac{8y}{5} - z = \frac{1.082}{75} \end{cases}$$

*Per cert, em referia a que ara mateix estàs llegint...
Saps que quan llegeixes estàs preciosa?*

Vaig córrer a fer l'operació matemàtica, vaig treure una calculadora i un llapis de la meua motxilla i vaig afanyar-me a calcular-ho. Donava 15.

Vaig girar ràpidament el sobre i vaig apuntar tots els números que tenia fins ara 41414215.

Ni idea, només se m'acudia que fos algun codi estrany, però no me'n sabia cap ni un, la cosa més estranya va arribar l'endemà al matí, quan en arribar a classe tornava a tenir una nota sobre la meua taula, aquest cop no hi havia sobre. Vaig córrer per agafar-la mentre llegia el que posava, hi havien 3 línies:

Un cos de 50000kg de massa es posa a l'aigua i s'enfonsa. La força resultant que actua damunt seu és de 70000N cap avall. Calcula la força ascensional que actua damunt seu el seu volum i la seva densitat.

RESPOSTA _____E

THE END.

Ho vaig resoldre el més ràpid que vaig poder, els problemes em costaven moltíssim, de fet sempre que me'n trobava un a l'examen de matemàtiques, el deixava en blanc. Però sabia que això era molt més que un examen de mates qualsevol.

Estava segura (quasi del tot) que la resposta era 43. No parava de donar-li voltes. Per què volia que el col·loqués al davant d'on posava E?

Que volien dir les lletres N i E !?

I just en aquell moment, el professor Ramon es va adonar que jo no tornava a estar, del tot atenta a les seves classes.

- Tornes a estar despistada, Tan t'avorreixes?... va, si us plau!
- No, jo.... No estava...
- (em va interrompre) Digues què signifiquen les lletres N, i E?
- Què diu? (No m'ho podia creure!. La primera vegada en tota la meua vida, que m'explicava alguna cosa que sí era realment útil)
- Que em diguis que volen dir les lletres N i E
- Doncs ho sento molt, professor Ramon, però no he estat atenta, si vol escriguí'm una nota a la agenda per no prestar atenció, però si us plau, digui-m'ho.
- Són coordenades.
- Ahhh... així que els nombres senyalen un lloc?
- Sí
- I si tenim unes coordenades com podem trobar el lloc que és en la realitat?
- Per déu! Com pot ser que algú de la generació de l'ordinador em preguntí una cosa d'aquestes?
- Ahà! (ja tenia la solució). Moltes gràcies. Per cert estic marejada, puc baixar perquè truquin a casa!?(era mentida però tenia una urgència, així que em vaig aixecar i vaig marxar abans que en Ramon pogués contestar).

Tota la classe es va quedar parada, quan en menys de 2 minuts ja havia recollit les meves coses i em trobava amb la motxilla penjada a l'esquena i corrent cap a la porta.

Només sortir de l'insti, vaig córrer fins arribar al cotxe del meu pare, que preocupat es pensava que em trobava molt malament. Abans de res, li vaig demanar el GPS i amb l'agilitat d'una gasela vaig introduir els nombres.

41.4142N 2.1543E

Ja està! Tots introduïts i sortia un punt en el gran mapa. Tot seguit vaig afegir sense dubtar... Papà, confies en mi? (No vaig deixar que contestés), i vaig afegir, sé que sí. (I, aprofitant el semàfor que s'havia posat vermell, li vaig acostar el GPS a la cara, ell va fixar-s'hi i va afegir).

- Què vols que et porti allà? (jo vaig assentir) Bé... doncs som-hi!. No sé que està passant. Em promets que després m'ho expliques? (jo vaig tornar a assentir). D'acord, doncs t'esperaré a la porta a les 6 de la tarda.

Llavors, dit això li vaig agrair i agrair, vaig esperar nerviosa mirant per la finestreta del cotxe fins que el meu pare em va anunciar que ja havíem arribat. Em va recordar l'hora a què em vindria a buscar, i després, va anar-se'n a casa a explicar-li a la mare, que segur el prendria per boig, després d'haver-me deixat en un lloc sense saber on anava ... però el meu pare sempre ha sigut el meu còmplice.

Vaig mirar la imponent porta de dalt a baix, era ... El Parc Güell.

Vaig avançar a poc a poc, fins a situar-me a la placeta central, estava ple de turistes, jo no parava de mirar al meu voltant res, de res.

Al final, ja estava pensant en altres coses, quan de cop algú, em va tapar el sol que fins llavors em donava a la cara. Jo indignada vaig mirar cap amunt pensant que era un dels turistes pesats, així que inflant-me de valor vaig dir; *Excus-me, please!*. I vaig fer un senyal perquè s'apartés. Atònita, vaig veure que davant meu (el creí que m'estava tapant el sol) resultava ser un noi alt, ros amb els ulls de mirada càlida que en aquells moments es va ajupir fins a quedar davant meu i va afegir:

- Sembla que ja estàs preparada per fer l'examen.
- Quuuuii... ets?
- No em recordes? Sóc en Mike. Ens vam conèixer físicament fa 3 setmanes, però jo a tu et conec des de fa mes de 2 anys.
- A sí? Per què?
- (Ell va seure al meu costat, molt tranquil i amb mirada penetrant).
- Perquè sóc el ...
- Ahhhh!! Siii.... ara et recordo! Ets el fill del de mates! (vaig acabar la frase).
- Bé, no volia que em coneguessis com... “el fill del de mates”.
- I per què m'has deixat totes aquestes notes? (no sabia on col·locar la meua mirada, ell amb els seus càlids ulls m'estava desfent LITERALMENT!).
- Perquè... bé. T'explicaré la part teòrica i després algunes altres coses... més íntimes. La primera és que el meu pare, sempre està parlant de les teves capacitats per les matemàtiques, que ets tan llesta (no dubtava ni un moment) i que si volguessis aprovaries amb 10, que ets la primera de la classe. Però que no t'impliques gens.
- Vols dir la primera de la classe, a l'hora de suspendre, no!?
- Vull dir que ets molt llesta. I perquè des que et vaig veure...

Llavors, només recordo els seus llavis sobre els meus, no hi ha suficients paraules per descriure aquella sensació... era increïble.

- Et falta l'última nota, va afegir ell amb un gran somriure, i la va treure com per art de màgia de darrera la meua orella.
- Déu meu! Més números! Vaig exclamar en veure l'altra nota. (Ell va riure tímidament..)
- 6653420354

Aquella tarda, vam estar parlant sense parar fins les 6 de la tarda, aleshores va venir el meu pare i només arribar a casa, no va caldre buscar el telèfon per trucar-lo, semblava que em veiés per un foradet. Només entrar per la porta, ell ja estava trucant.

D'això ja fa 5 anys. Encara que sembli mentida m'he continuat trobant notes sobre el pupitre. La sort és que ara ja no són anònimes. El meu professor de matemàtiques odiat, ara ha passat a ser el millor sogre del món, ja no m'odia tant, diria que li agrado i tot.

Ell continua sent igual de meravellós, moltes vegades anem al nostre parc, i seiem al mateix banc, on una vegada un creí meravellós em va tapar el sol.

Bé, per suposat, el terrible examen ... va ser un TOTAL ÈXIT!